

Heb ik wel genoeg voor je gedaan?
Heb ik wel voldoende naast je gestaan?

Had ik voor jou genoeg aandacht, een luisterend oor?
Heb ik jou goed getroost? Kon je weer even door?

Heb ik je voldoende geschreven, geappt, gebeld,
naar overal vergezeld,
mijn belevenissen verteld?

Heb ik je vaak genoeg op iets lekkers getrakteerd,
van jouw ervaringen geleerd?
Deed ik het niet verkeerd?

Vond je misschien soms mijn optimisme te gespeeld?
Heeft mijn positiviteit je geïrriteerd of verveeld?

Heb ik voldoende met jou gehuild, gelachen, gepraat?
Kon je daarvan genieten? Was je daarbij gebaat?

Heb ik vaak genoeg iets aan je voorgelezen,
je foto's laten zien, je wat moois aangewezen?

Heb ik ook genoeg bij je bed gezeten,
je geholpen iets te eten,
van jouw zorgen geweten?

Heb ik je voldoende hulp en steun gegeven?
Weet je dat ik tot en voorbij het eind aan je zijde ben gebleven?

Dat dat wel in orde is, is wat ik geloven móet.
Jij hebt vaak tegen me gezegd: "Bedankt voor wat je doet."
Ik deed het graag voor jou. Hopelijk deed ik het goed.

Ik heb in elk geval óók vaak gezegd hoeveel ik van je hou.
Nog meer dan woorden kunnen zeggen,
hou ik nog steeds
en voor altijd
van jou.

Inge de Kroon-van Rooij
www.ingedicht.nl